

Malakiás 3,1a: Lukács 3,16
Jézus Krisztus követségében

Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. - mondja a Seregek Ura.
Keresztelő János így válaszolt mindenkinek: „...eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam.”

Kedves Testvérek!

Mai úti célunk Pécs városa. Kényelmes autópályán szeljük át Észak-Dél irányban Magyarországot. Keresztül megyünk Budapesten. A fővárost elhagyva szinte végig mellettünk lesz a Duna. Látni fogjuk az ártéri erdőket. Félúton feltűnik az ország egyetlen atomerőművének dobozszerű körvonala. Majd következik a szekszárdi borvidék. A város és a messziről is jól látható szőlőskertek és pincesorok. Az autópályán továbbhaladva két szép alagút is következik. Mi magyarok kicsit irigykedve nézzük az osztrák utakat, a völgyhidakat, a hegláncokat átvágó alagútrendszereket. Hasonlóképpen vagyunk a horvátokkal, hiszen a tengerpartra utazva szintén alagutakon vezet át az út. Talán ebből a megfontolásból döntöttek úgy az építők, hogy a balatoni autópályára egy hatalmas völgyhidat építenek, ide a déli autópályára pedig két alagutat fúrnak. A domborzat igazából nem indokolná. Az építkezés alatt volt is belőle probléma, mert az egyik alagút beszakadt. Ki kellett ásni és a betonozás elkészülte után mesterséges dombot építettek rá.

Az autópálya néhány éve elkészült. Használatával néhány óra alatt elérhető a Dunántúl legdélebbi nagyvárosa., a mostani úti célunk.

Keresztyén emberekként utazunk, ami azt jelenti, hogy ma reggel is a végső úti célra kell egy gondolatot szánnunk. Erről írja a zsolttáros nincs itt marandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Az utak az életünk fontos kellékei.

Isten is kiépíti az általa használt utakat. Keresztyén hitünk páratlan jellegzetessége, hogy Isten nem azt várja, hogy építsünk utat hozzá, amelyen felkapaszkodhatunk hozzá. Isten igéjében jelen van az evangélium. Ez az evangélium a hozzánk utat építő Isten hírért szólaltatja meg. Sajnos a bűn – mint a hitetlenség – tönkreteszi és átvágja az életre vivő utat.

Isten Jézus Krisztus megtestesítésében visszavonhatatlanul cselekedett. Jézusban

utat épített. A golgotai kereszt tényében átvághatatlanul kiépült az út. Isten lehajolt hozzánk. Az Ige testté lett.

Készen van tehát a fő nyomvonal. Mondjuk úgy, hogy az örökkévalóságba vívi autópálya. De tudjuk, hogy az autópálya elkerüli a településeket, a városokat, a falvakat, a kis utcákat, a félreeső részeket.

Isten ma is számít a követekre, akik egyengeti előtte az utat. Szívtől szívig. Lélektől lélelig. Embertől emberig. Ilyen követségben vagyunk, amikor a testvér gyülekezeti találkozásban részt veszünk. A gyülekezetünk küldöttei vagyunk. Képviseljük a népünket, a lakóhelyünket és nem utolsósorban Jézus Krisztus követői lehetünk!

Építsük és képviseljük Jézus Krisztus szeretetét, Isten országának biztos útját egymás között és egymás felé!

Ebben az építésben gondoljunk Keresztelő János – Jézus útkészítőjének – lelkületére, aki nagy-nagy alázattal végezte küldetését. Az őt csodáló emberek előtt nem magára mutogatott, hanem Jézust hirdette, aki erősebb nála és magát még arra sem tartotta méltónak, hogy Jézus házi rabszolgája legyen, aki a saruja sziját megoldja.

Járjunk Krisztus követségében és képviseletében, alázatosan tisztelve őt és örömmel élve jelenlétének és tanítványainak közösségében!